ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ ΖΩΗ

[Τοῦ ΓΟΥΙΛΛΙΑΜ. ΜΠΡΟΚΕΡ]

Συνάντησα τὸ φίλο μου τὸ γλύπτη Μπόμπ Γκάρισον στὴ Λέσχη τῶν Μποέμ. Εἴχαμε πολὺ καιρὸ νὰ δωθοῦμε, καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ πρὸ ὀλίγου σπουδαστὴς τῆς γλυπτικῆς εἶχε γίνῃ διάσημος γλύπτης ποὺ ἡ φήμη τοῦ εἶχε ἐπεκταθεῖ πολὺ πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος μας.

Ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ μακρυὰ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, σὰν ἀληθινὸς ἀσκητής· ἂν καὶ ἐφέρετο πρὸς τὶς γυναῖκες μὲ ἱππότικὴ ἀβρότητα, ἐν τούτοις πάντοτε τηροῦσε μίαν ἀπόστασιν ἀκατανόητη. Καθὼς καθόμαστε σὲ μία γωνία καπνίζοντας τὶς πίπες μας, τὸν ρώτησα ἂν παντρεύτηκε ποτέ.

— Ὄ ! ὄχι, φίλε μου, μοῦ εἶπε. Ἔχω πολλὴν δουλειά. Ἂν πάρω καὶ σύζυγον θὰ πρέπει νὰ παραμελήσω ἢ τέχνη μου ἢ τὴ γυναῖκα μου. Καὶ στὴν μία καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι ἡ συνέπειες θὰ εἶνε τραγικὲς. Ἄλλωστε ἐδοκίμασα.....

— Πῶς, παντρεύτηκες λοιπόν ;

— Ὄχι ! Ἔλα ὅμως τὸ βράδυ στὸ ἀτελιέ μου καὶ θὰ τὰ ποῦμε.

Τὴ νύκτα, μετὰ τὸ δεῖπνο, ἐξεκίνησα γιὰ τὸ ἀτελιὲ τοῦ φίλου Γκάρισον ποὺ βρισκότανε κοντὰ στὴν Τσέλση.

Καθὼς ἐμπῆκα χωρὶς νὰ κτυπήσω εἶδα πίσω ἀπὸ μία βελουδένια κουρτίνα μισοτραβηγμένη ἕνα ἀποτύπωμα ἀνθρώπινο ἀπὸ πηλό. Ἂν καὶ ἦτανε κακότεχνο καὶ σὲ μερικὰ σημεῖα ἀκρωτηριασμένο ἐν τούτοις ἔβλεπε κανεὶς ὅτι τὸ ἀποτύπωμα εἶχε παρθεῖ ἀπὸ μιὰ πολὺ ὡραία νεκρά. Ἐπροχώρησα ἕνα βῆμα καὶ διέκρινα ἐπάνω εἰς τὸν ὦμο ἕνα χέρι ἀνδρικὸ σπασμένο ἀποτόμως στὸν καρπό.

Συμπληρώνοντας κανεὶς μὲ τὴ φαντασία του τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔργου ἔβλεπε ἕνα σύμπλεγμα ποὺ παρίστανε ἕνα νέον προσπαθοῦντα ν' ἀγκαλιάσῃ μία εὔμορφη κόρη.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ Μπόμπ ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὸ θόρυβο τῶν βημάτων μου ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιο μπῆκε στὴν κυρία αἴθουσα τοῦ ἀτελιὲ καὶ καθὼς μὲ εἶδε μὲ το βλέμμα ἀκόμη προσηλωμένο στὸ ἀποτύπωμα μοῦ εἶπε, καλησπερίζοντάς με :

— Ἀκριβῶς, γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω. Δουλειὰ δὲν ἔχεις. Κάθησε. Νὰ οὐίσκυ, πίπες καὶ καπνός. Μπορῶ ν' ἀρχίσω. Θ'ἀκούσῃς μιὰ ἱστορία ποὺ δὲν τὴν ἔχει ἀκούσει κανένας ἄλλος.

— Εἶμαι ὅλος αὐτιά.

Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια εἶχα πάει ἐρασιτεχνικῶς στὴ Ρώμη καὶ ἐκεῖ μὲ προσέλαβαν στὶς ἀνασκαφὲς τῆς Πομπηΐας. Ἡ ἐργασία μου συνίστατο κυρίως νὰ παίρνω ἀποτυπώματα μὲ πηλὸ ἀπὸ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ποὺ ἀνευρίσκοντο στὶς ἀνασκαφές. Ὅπως γνωρίζεις εἶνε δυνατὸν σήμερα πτώματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔλυωσαν στὴ γῆ καὶ τὰ ὁποῖα φαίνονταν σὰν καμωμένα ἀπὸ στάχτη νὰ καταστοῦν στερεά. Τότε λοιπὸν μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεὶς ἀποτυπώματα τοῦ προσώπου καὶ ὅλου τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ. Ὅπως καταλαβαίνεις, αὐτὴ ἡ ἐργασία εἶχε πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ μεγάλωνε ὁλοένα. Μιὰ μέρα οἱ ἐργάτες μοῦ φέρανε στὸ σπουδαστήριο ἕνα στερεοποιημένο σῶμα διὰ νὰ πάρω τὸ ἀποτύπωμα. Μαζύ μοῦ εἶχαν φέρει κ' ἕνα ἀμφορέα ποὺ εἶχαν βρῆ σὲ κάποιο τάφο· ἀκουμπώντας τὸν ὦμο ἑνὸς ἐργάτης τὸν σκούντησε καὶ τὸν ἔσπασε.

Ὅταν μπῆκα μέσα στὸ σπουδαστήριο ἕνα περίεργο αἴσθημα μὲ εἶχε καταλάβῃ. Μιὰ βαθυτάτη συγκίνησις, μία συγκίνησις ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν καταλάβω. Καθὼς πλησίασα τὸν ἀμφορέα εἶδα ὅτι εἶχε κάποιο ὑγρὸ ποὺ ἐξατμιζότανε σὰν αἰθέρας. Τὸν ἔφερα στὴ μύτη μου καὶ ἡ μυρωδιά του μοῦ ἔφερε μιὰ ἀνεξήγητη ἀγαλλίασι. Σιγὰ σιγὰ μία νάρκη μὲ κατέλαβε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ εἶχα χάσει τὴν ἰδέα τῆς πραγματικότητος. Τὸ στερεοποιημένο σῶμα τῆς νεκρᾶς ποὺ βρισκόταν ἐμπρός μου, ἐζωντάνεψε καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ ἐξῆς σκηνὴ ἐπέρασε μπρὸς στὰ μάτια μου. Εἶδα, ὅτι βρισκόμουνα σὲ ἕνα ἱπποδρόμιο ὅπου μία ὡραία κόρη—ἦταν ἡ νεκρὰ ποὺ μοῦ εἶχαν φέρει οἱ ἐργάτες — ἡ Ἀρσινόη, μοῦ ἐκίνησε τὴ προσοχή. Τὴν ἀκολούθησα. Ἀγαπηθήκαμε. Ἔπρεπε ὅμως νὰ βλεπόμαστε κρυφὰ γιατὶ ὁ πατέρας μου Ἕλληνας στρατηγός, ἦτανε ἄσπονδος ἐχθρὸς μὲ τὸν πατέρα τῆς Ἀρσινόης. Ἕνα βράδυ ἐνῶ περπατοῦσα στὸν κῆπο μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι ἐδόνησε τὴν πόλι. Ἤτανε σὰ νὰ ἄνοιγε ἡ γῆ. Ἀμέσως ἔτρεξα στὸ σπῆτι τῆς Ἀρσινόης.

Στεκότανε στὴν πόρτα σὰν τρελλὴ καὶ μόλις μὲ εἶδε ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου.

Τὴν ἄρπαξα μέσα σ' ἐκείνη τὴ παραζάλη, τὴν ἔφερα στὸν ὦμο μου, ἀλλὰ μόλις ἐπροχώρησα λίγα βήματα ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου ...θυμοῦμαι μονάχα ὅτι σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶδα τὴν τρομερωτέρα καταστροφὴ ποὺ ἐφαντάστηκε ποτὲ ἄνθρωπος....

Ὅταν ἐξύπνησα ἀπὸ τὴ νάρκη ποὺ μὲ εἶχε ρίξῃ το ὑγρὸ ἐκεῖνο θυμήθηκα ὅλη τὴ παρελθοῦσα ὑπαρξίμου. Θυμήθηκα τοποθεσίες ἀπὸ τὴ περασμένη μου ζωὴ στὴν Πομπηΐα τὶς ὁποῖες ἐξακρίβωσα ἔπειτα.

Ἀ ! θυμήθηκα τὴ λαχτάρα τῆς ἀγαπημένης μου ποὺ ἀτέθανε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.....

Ἔγινα πάλι ὁ Ἄγγλος — ὁ Γκάρισον, ἀλλὰ ἔβλεπα καθαρώτατα τὴν περασμένη μου ζωὴ στὴν προϋπαρξῃ της στὴ Πομπηΐα ὡς υἱὸς ἕλληνος στρατηγοῦ !

Ἔπειτα πῶς ἐξηγεῖς τὸ ἄλλο ; Ὅταν ἐξέτασα τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ νέου — τοῦ ἑαυτοῦ μου δηλαδὴ — ὅπως εἴμουν εἰς τὴν προϋπαρξί μου, ἤτανε ἀταράλλακτο μὲ τὸ δικό μου ὅπως εἶνε σήμερα.

Ἂν θέλῃς μπορεῖς νὰ ἐξακριβώσῃς. Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπῆρα ἕνα ἀποτύπωμα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου, ὅτι μπόρεσα, διότι δὲν μπόρεσε νὰ διασωθῇ ἀπὸ τὸ πτῶμα παρὰ ὅτι βλέπεις. Νὰ ἡ ἱστορία μ.υ. Ὁ ἔρως αὐτὸς ξανάζησε μέσα μου. Μὲ ρώτησες πρὸ ὀλίγου γιατὶ δὲν παντρεύτηκα... Διότι ὅποια γυναίκα καὶ νὰ ἔπαιρνα θὰ τῆς ἔλεγα τὴν ἱστορία μου. Πρὶν τὴν πάρω φυσικά. Πρὸ δύο ἐτῶν ἀγάπησα μία γυναίκα καὶ τὴν ἐζήτησα εἰς γάμον ἀφοῦ τῆς διηγήθηκα τὰ τῆς Ἀρσινόης. Μοῦ ἔθεσε τὸν ὅρον νὰ καταστρέψω τὸ ἀποτύπωμα, εἰδεμὴ δὲν θὰ μὲ πάρῃ.

Νὰ, γιατὶ δὲν παντρεύομαι. Νὰ γιατὶ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ...

Εἶδα ἕνα ἀποτύπωμα ἀνθρώπινο...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΡΑΟΥΛΕΣ

Τοῦ Emile Zola

Ἕνα πρωῒ τοῦ Ἰουνίου, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρό μου, αἰσθάνθηκα ἕνα δροσερὸ ἀγεράκι νὰ μοῦ δροσίζῃ τὸ πρόσωπο. Εἶχε βρέξει πολὺ τὴν περασμένη νύχτα. Ὁ οὐρανὸς φαινότανε σὰν καινούργιος, μὲ τὸ γλυκὸ γαλάζιο χρῶμα του. Τὰ δένδρα πλυμένα κι' αὐτὰ ἀπ' τὴ βροχή, ὁλοπράσινα ἄπλωναν τὰ μεγάλα τους κλαδιὰ καὶ μεσ'στὸ πυκνὸ φύλλωμά τους δέχονταν τὴς παιχνιδιάρικες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου.

—Ἔλα, Νινέτα, φώναξα εὐθυμα, βάλε τὸ καπέλλο σου, μικρούλα μου. Θὰ πᾶμε στὴν ἐξοχή, εἶνε τόσο ὄμορφα μέρα σήμερα.

Χτύπησε τὰ χέρια της μὲ χαρά.

Ντύθηκε γρήγορα καὶ σὲ δέκα λεπτὰ εἶχε τελειωμένη τὴν τουαλέττα της, πρᾶγμα ἀσυνείθι το γιὰ μιὰ κοκέττα εἴκοσι χρόνων.

Στὴς ἐννιὰ εἴμεθα στὰ δάση τοῦ Βεριέρ.

***

Πόσο ὄμορφα καὶ μυστικοπαθῆ εἶνε αὐτὰ τὰ δάση! Πόσοι ἐρωτευμένοι ψάλλουν τὴν ἀγάπη τους, στ' ἀνθισμένα καὶ ἥσυχα μονοπάτια τους.

Χίλιες δύο ἐκμυστηρεύσεις καὶ ἄλλους τόσους ὅρκους ἔχουν ἀκούσει τὰ πυκνὰ φυλλώματά τους. Ἡ γῆ εἶνε σκεπασμένη μ' ἕνα λεπτὸ πράσινο χαλὶ ποὺ τὸ χρυσώνουν κάπου κάπου ἡ ἀχτίδες.

Ἡ Νινὸν ἄφηνε τὸ χέρι μου κι' ἔτρεχε μέσα στὸ δάσος, εὐχαριστημένη νὰ αἰσθάνεται στὰ πόδια της τὴν ὑγρὴ πρασινάδα.

Ἄλλοτε πάλιν ἐρχότανε κι' ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο μου κουρασμένη, γυρεύοντας τὰ χάδια μου.

Τὸ δάσος ἥσυχο πάντα ἁπλωνότανε γύρω μας σὰν μιὰ θάλασσα μὲ πράσινα κύματα.

Σιωπηλοὶ κι' ἐμεῖς προχωρούσαμε μεσ' στὴν ὄμορφη φύσι.

— Ω ! φράουλες! φράουλες, φώναξε ἔξαφνα μὲ χαρὰ ἡ Νινὸν, πηδῶντας ἕνα λάκκο σὰν κατσικάκι.

***

Δυστυχῶς ὅμως μόνο φραουλιές, ὁλόκληρος κάμπος ἀπὸ φραουλιὲς ἁπλωνότανε γύρω μας, χωρὶς κανένα φροῦτο. Ἡ Νινὸν περπατοῦσε σκυμμένη, σηκώνοντας κάθε φύλλο μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ βρῆ καμμία φράουλα κρυμμένη.

— Μᾶς πρόλαβαν ἄλλοι, μοῦπε κάμνοντας ἕνα μορφασμὸ δυσαρεσκείας. Στάσου ὅμως ἂς ψάξουμε ἀκόμα καὶ ἴσως βροῦμε καμμιά.

Μὲ τὰ σώματα σκυμμένα καὶ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ γῆ, προχωρούσαμε μὲ μικρὰ βήματα, ἀμίλητοι ἀπ' τὸ φόβο μήπως μᾶς φύγουν ἡ φράουλες. Ξεχάσαμε τὸ δάσος, τὴ σκιά, τὴ σιγαλιά, τὴ δροσιά, τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια Σὲ κάθε τούφα φραουλιὲς ποὺ βλέπαμε, σκύβαμε καὶ τὰ χέρια μας συναντιῶνταν κάτω ἀπ' τὰ φύλλα.

***

Φθάσαμε κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο κατήφορο ὅπου ἔκαμνε ζέστη γιατὶ ὁ ἥλιος δὲν εὕρισκε ἀντίστασι σὲ δένδρα. Ἡ Νινὸν πλησίασε στὸν κατήφορο ἀποφασισμένη νὰ μὴ ξαναζητήσῃ Ἔξαφνα μπήγει μιὰ δυνατὴ φωνή. Ἔτρεξα φοβισμένος γιατὶ νόμισα πῶς πληγώθηκε.

Τὴν ἠῦρα καθισμένη χάμω. Μὲ τὸ δάκτυλό της μοῦδειχνε μιὰ φράουλα μικρὴ μισοωριμασμένη.

— Κόψτην, μοῦπε, μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ χαϊδεμένη.

—Ὄχι, ἐσὺ τὴν ἠῦρες, ἐσὺ πρέπει νὰ τὴν κόψῃς, τῆς εἶπα καὶ κάθησα κοντά της.

—Ὄχι, ἐπέμενε, θέλω νὰ τὴν κόψῃς ἐσύ.

Δὲν δέχθηκα καὶ ἡ Νινὸν ἔκοψε τὸ κλαδάκι μὲ τὸ νύχι της.

Μὰ ἄλλη ἱστορία ξανάρχισε ὅταν πήραμε τὴ φράουλα στὸ χέρι.

Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ μας θὰ φάγῃ τὴ μικρὴ αὐτὴ φράουλα ποὺ μᾶς κόσταζε μιᾶς ὥρας ἀναζήτησι ; Ἡ Νινὸν προσπάθησε νὰ τὴ βάλῃ στὸ στόμα μου. Ἀντιστάθηκα. Ὕστερα ἀποφασίσαμε νὰ τὴ μοιράσουμε σὲ δύο.

Τὴν πῆρε ἀνάμεσα στὰ χείλη της καὶ μοῦπε μ' ἕνα χαμόγελο:

— Ἔλα, πάρε τὸ μερίδιό σου.

Πῆρα τὸ μερίδιό μου. Δὲν ξέρω ἂν ἡ φράουλα μοιράσθηκε ἀδελφικά. Δὲν ξέρω μ.λιστα ἂν γεύθηκα τὴ φράουλα γιατὶ ἦταν τόσο γλυκὸ τὸ φιλὶ τῆς Νινόν.

Μετάφ. Ε. Μκρρη